

fattere og Forlæggere. Der sker i Almindelighed en mundtlig Aftale, men denne mundtlige Aftale maa antages at være lige saa bindende, hvis den kan konstateres, som en Kontrakt. Naar nu Bestemmelsen her i Almindelighed fastsætter, at Forfatteren overdrager sin Ret kun for eet Dplag, da følger dette saa at sige af sig selv og behøver ikke at staa i Loven. Derimod tror jeg, det er uheldigt, hvis det fastsættes, at Dplaget kun skal være 1,000 Eksemplarer. Det er nemlig jævnt, at det er 1,000 Eksemplarer, det almindelige er, at det er 1,250 Eksemplarer, af den Grund, at 1,200 Eksemplarer anses for at være det almindelige, der sælges, og dertil føjes 50 Eksemplarer, der ere Frieksemplarer, som der ikke betales Honorar for. Men vil man endelig have denne Bestemmelse om 1,000 Eksemplarer, saa bør man af praktiske Grunde sætte 1,050 Eksemplarer, hvad den ærede Minister vel ikke har noget imod. Smid- lertid vil dog hele Bestemmelsen ingen Betydning faa, hvis der ikke fastsættes, at der paa Bogen skal staa, hvor stort Dplaget er. Det maa være Meningen, at det er det, som sikrer Forfatteren og hans Stilling over for Publikum i Almindelighed, at man overhovedet ved, hvor mange Eksemplarer Dplaget bestaar af. Hvis det paabydes, saa begriber jeg Bestemmelsen, saa vil den faa Betydning, men ellers er det meget uheldigt, at Publikum faar den Tro, at Dplaget er 1,000 Eksemplarer, naar det i Almindelighed dog ikke er det. Hvis der er en Forfatter — og det er ikke sjælden Tilfældet — som har en Bog trykt i et Dplag af 1,500 Eksemplarer, saa er det uheldigt for ham, hvis man tror, at han kun kan sælge 1,000 Eksemplarer. Men hvis der ikke staaar noget derom, og hvis der overhovedet ikke er oplyst noget derom, vil det efter Loven være jaaledes, at man tror, at Dplaget er 1000 Eksemplarer og ikke mere. Jeg ved ikke, om den ærede Minister har noget imod, at der staaar paa Bogen, hvor stort Dplaget er, jeg tror, at mange Grunde kunne tale derved.

§ 14 omhandles de Tilfælde, der ikke skulle anses for Krænkelser af Forfatterretten. Der er i Nr. 2 nævnt Optagelse af enkelte af tidligere udgivne Skrifter uddragne Stykker, Digte og desl. i kritiske og litterær-

historiske Værker. Det er noget, der ikke kan modsiges, at de Citater, som en Kritiker og Litterærhistoriker benytter, maa han have Ret til at benytte. Men det er meget væsentlig forskjelligt fra, hvad der i samme Punktum staaar om Retten til at optage saadanne Stykker i Skrifter bestemte til kirkeligt Brug eller til Skolebrug eller lignende elementær Undervisning. Det første er nemlig Citater, tydeligvis; f. Eks. Noveller eller lignende, kan der jo ikke være Tale om at citere helt og holdent i kritiske eller litterærhistoriske Værker. Men, med Hensyn til, hvad der kommer i det næste Punktum, samme Stykke, da er det tydeligt, at der kan være Tale om ret store Optryk, nemlig hele Novellen, hele Fortællingen, og jeg tror, det vilde være uheldigt, hvis det er Meningen. Hvad angaar Skrifter til kirkeligt Brug, saa er det vel Meningen, at man tænker paa Salmeamlinger, Salmebøger. Hvis altsaa en Digter udgiver en Række Salmer, kirkelige Sange, og der er gaaet et Aar hen, saa skal en hvilken som helst Mand her i Landet have Lov til at optrykke alle disse kirkelige Salmer og Sange, blot fordi det sker til kirkeligt Brug. Ja, jeg føler mig ikke særlig kaldet til at tage Salmedigterne i Forvar, men jeg synes, det er underligt at stille dem anderledes end andre Digtere her i Landet. En Salmedigter af Betydning, ja en hvilken som helst Digter, kan jo blive uheldig stillet i saa Henseende. Selv om man kun kan plukke ud af en Digtsamling en 10 à 12 Digte, som maaske ere de bedste — jeg skal nævne f. Eks. Christian Richardt — saa er det ganske urimeligt, at hans kirkelige, religiøse Digte kunne anvendes af en hvilken som helst, der har Ryst til at forlægge en Salmebog. Det er jo slige Personer, man ellers vil til Livs gennem dette Lovforslag, og med Ret. Jeg ved ikke, om man ved dette Udtryk: „naar det kun er til kirkeligt Brug“, tænker paa den kirkelige Menigheds Tare, men jeg synes paa den anden Side, at Forlæggeren skulde betale til Forfatteren for at have Lov til at trykke hans religiøse Digte op. Dernæst staaar der i Loven, at hvis man optrykker Noveller eller Digte til Skolebrug, saa har man Ret dertil. Det er ogsaa en Bestemmelse, der kan omgaaes i den største Udstrækning. Man behøver blot